

PAOLO GIORDANO

La solitudine dei numeri primi

ความโดดเดี่ยวของจำนวนเฉพาะ:

เปาโล จอร์ดาโน เขียน
ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ แปล

อ่านฉันทาลี

Paolo Giordano

La solitudine dei numeri primi

© 2008 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2015 Mondadori Libri S.p.A., Milano

This edition published in agreement with the Proprietor through MalaTesta Literary Agency, Milan

Thai translation © 2022 Reading Italy Limited Partnership

All rights reserved

ความโดดเดี่ยวของจำนวนเฉพาะ

เปาโล จอร์ดาโน เขียน

ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ แปลจากฉบับภาษาอังกฤษ

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ ตรวจสอบแก้เทียบกับต้นฉบับภาษาอิตาลี

สิริกัญญา กาญจนประกร ตรวจสอบทาน

ศิรินุ นวษัชนี พิสูจน์อักษร

วิลาวัณย์ โพธิ์ธิ์ คุมเล่ม

ณขวัญ ศรีอรุโณทัย ออกแบบปก

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพมหานคร

พิมพ์ครั้งที่ 1 ในชื่อ *เปลี่ยวดายบนดาวเหงา* โดย โพสต์บุ๊กส์, 2555

พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับแก้ไข) โดย สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรกฎาคม 2565

www.readingitaly.it

www.readingitaly.store

E-Mail: info@readingitaly.it

Facebook/Twitter/Instagram: ReadingItaly

พิมพ์ที่: บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย: บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-94030-0-5

ราคา 330 บาท

ความโดดเดี่ยวของจำนวนเฉพาะ:

แต่ เอเลโอนอรา
เพราะผมเคยสัญญากับคุณไว้
ในใจ

ชุดกระโปรงประดับประดาอย่างหรูหราของคุณป้าผู้ชรา
พอดีกับรูปร่างสะอึดสะอองของซิลวี
เธอขอให้ผมผูกสายรัดให้
“แขนเสื้อเรียบ น่าชื่นชมมัด!” เธอพูด

ฌ็อง-ฌัก แอ็ส-แซ็ง-แซ็ง, ซิลวี, 1853

เทพธิดาหิม:

(1983)

อลิเช เต็ลลาร็อคคา เกลียดโรงเรียนสอนสกี เธอเกลียดการต้องตื่นตอนเจ็ดโมงครึ่งแม้กระทั่งในช่วงวันหยุดเทศกาลคริสต์มาส เกลียดการที่พ่อนั่งจ้องเธอระหว่างกินมื้อเช้า และแกว่งขาข้างหนึ่งได้โตะอย่างกระวนกระวาย รวากับพูดว่าเร็วหน่อย รีบๆ เข้า เธอเกลียดถุงน่องขนสัตว์แบบกางเกงที่ทำให้ต้นขาเธอคันยุบยิบ เกลียดถุงมือแบบคลุมสกีนิ้วซึ่งทำให้เธอขยับนิ้วไม่ได้ เกลียดหมวกกันน็อกที่บีบแก้มเธอ มีเหล็กพุ่งออกมาแนบขากรรไกร แล้วไหนยังรองเท้าสกีนั้นอีก ซึ่งมักจะคับเกินไปและทำให้เธอเดินเหมือนลิงกอริลลา

“ว่าไง นมมันนะ จะกินหรือไม่กิน” พ่อเร่งเธออีกครั้ง

อลิเชรีบดื่มนมร้อนจัดเกือบครึ่งแก้ว นมลวกลิ้นเธอเป็นอันดับแรกตามด้วยหลอดอาหาร และท้อง

“เอาละ วันนี้แสดงให้เห็นเลยนะว่าลูกเป็นใคร” พ่อบอกเธอ

แล้วฉันเป็นใครหรือ เธอคิด

จากนั้นพ่อดันตัวเธอซึ่งเหมือนมัมมี่ในชุดสกีสีเขียวมีธงกับโลโก้เรื่องแสงของสปอนเซอร์ติดเป็นจุดๆ ให้ออกไปข้างนอก ตอนนั้นอุณหภูมิลบสิบองศา ดวงอาทิตย์เห็นเป็นเพียงวงกลมสีเทาๆ เข้มกว่าหมอกซึ่งปกคลุมไปทั่ว อลิเชรู้สึกว่ำนานที่กำลังหมุนวนอยู่ในท้องขณะที่เธอย่ำลงไปในหิมะโดยมีสกีพาดไหล่ เพราะเราต้องแบกสกีเองจนกว่าจะแก่พอถึงจะมีคนมาแบกให้

“ให้ปลายสกีชี้ไปข้างหน้า ไม่งั้นเดี๋ยวไปตีมีใครเขาตาย” พ่อบอก

เมื่อสิ้นฤดูหนาว ชมรมสกีจะมอบเข็มกลัดติดดาวดวงเล็กๆ ให้เราแต่ละปีจะได้ดาวเพิ่มหนึ่งดวง เริ่มตั้งแต่เราอายุสี่ขวบและตัวสูงพอที่จะ

สอดแผ่นรอนั่งของสกีลิตต์เข้าใต้หว่างขาได้ กระทั่งเราอายุเก้าขวบ และคว่ำแผ่นรอนั่งกลางอากาศเอง ดาวเงินสามดวง จากนั้นก็ดาวทองอีกสามดวง แต่ละปีจะได้เข็มกลัดหนึ่งอันเพื่อบ่งบอกว่าเราเก่งขึ้นเล็กน้อย และใกล้ได้ร่วมการแข่งขันสกีซึ่งโอลิเซหวาดกลัวเหลือเกิน เธอคิดถึงมันตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ทั้งๆ ที่เพิ่งได้ดาวแค่สามดวง

จุดนัดพบคือหน้าสกีลิตต์ ตอนแปดโมงครึ่ง ซึ่งเป็นเวลาที่สถานี-สกีลิตต์เปิด เพื่อนๆ ของโอลิเซอยู่ที่นั่นกันแล้ว ยืนล้อมวงหลวมๆ เหมือนกันหมดทุกคนราวกับเป็นทหาร สวมเครื่องแบบแน่นหนาและมิดชิด ตัวแข็งเกร็งด้วยความวังงและความหนาว พวกเขาปักไม้สกีลงไปในหิมะแล้วยืนค้ำ โดยใช้รักแร้หนีบไว้ สองแขนซึ่งห้อยต้องแตงนั้นทำให้พวกเขาดูคล้ายหุ่นไล่กาจำนวนมาก ไม่มีใครอยากพูดคุย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอลิเซ

พ่อเคาะหมวกกันน็อกของเธอแรงๆ สองที ราวกับพยายามจะฟ้งเธอลงไปในหิมะ

“เอาให้ตายราบกันหมดทุกคนเลยนะ และจำไว้ว่าให้ทิ้งน้ำหนักไปข้างหน้า เข้าใจนะ ทิ้ง-น้ำ-หนัก-ไป-ข้าง-หน้า” พ่อบอกเธอ

ทิ้งน้ำหนักไปข้างหน้า เสียงสะท้อนดังอยู่ในหัวโอลิเซ

จากนั้นพ่อเดินจากไปพลางเป่าลมใส่สองมือที่ประกบกันเป็นรูปถ้วย อีกประเดี๋ยวพ่อก็จะกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในโถงอุ่นที่บ้าน เพียงไม่กี่ก้าวพ่อก็ถูกหมอกกลืนกินหายไปทั้งตัว

โอลิเซทิ้งสกีลงพื้นอย่างไม่ทะนุถนอม ถ้าพ่อเห็นเข้าคงตบเธอตรงนั้นต่อหน้าทุกคน ก่อนสอดรองเท้าให้ยึดติดกับสกี เธอใช้ไม้สกีเคาะพื้นรองเท้าเพื่อให้เศษหิมะที่ติดอยู่หลุดออกไป

เธอปวดศีรษะแล้ว รู้สึกว่ามันดันกระเพาะปัสสาวะเธอเหมือนมีเข็มหมุดที่มอยู่ในท้อง วันนี้เธอก็คงอันไม่อยู่อีก เธอแน่ใจ

เป็นอย่างนี้ทุกเช้า หลังอาหารเช้าเธอจะเข้าห้องน้ำและเบ่ง เบ่ง เบ่ง เบ่งฉี่ออกไปให้หมด นั่งบนโถส้วมและพยายามเกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง

จนปวดแปลบไปถึงศีรษะ รู้สึกว่าตาทั้งสองข้างจะถลนออกมานอกเบ้า เหมือนเนื้อองุ่นดำเวลาโดนราบีบ เธอจะเปิดก๊อกน้ำจนสุดเพื่อไม่ให้พ่อได้ยินเสียง กำหมัดเบ่งเพื่อเค้นจนหยดสุดท้าย

เธอนั่งอยู่ในห้องน้ำกระทั่งพ่อเคาะประตูปังๆ และร้องเรียก “เสร็จหรือยัง คุณหนู วันนี้ก็สายอีกแล้วนะ”

ถึงอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ เมื่อไปสุดสายของกระเช้าแรก เธอมักปวดแรงจนต้องปลดสกีออก แล้วนั่งยองๆ บนหิมะตกใหม่ ห่างจากคนอื่นๆ ออกไปเล็กน้อย แล้วแก้มักทำเป็นผูกเชือกรองเท้าขณะฉี่ เธอโกยหิมะมากองตรงขาซึ่งแนบชิดกันแล้วฉี่รดกางเกงใน ฉี่ใส่ชุดสกีและถุงน่อง ขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ กำลังมอง และเอริก ผู้เป็นครูฝึก พูดว่า รอลิเซก่อน ตามเคย

โล่งจริงๆ เธอคิดแบบนี้ทุกครั้งเมื่อน้ำอุ่นๆ นั้นไหลไปตามหว่างขา อันหนาวเหน็บ

ก็คงจะโล่งอยู่หรอกถ้าทุกคนไม่พากันมองฉันอยู่ตรงนั้น อลิเซคิดไม่ซำก็เร็ว พวกเขาจะต้องสังเกตเห็น

ไม่ซำก็เร็ว ฉันคงจะทิ้งรอยเหลืองๆ ไว้บนหิมะ

ทุกคนคงจะล้อฉัน เธอคิด

ผู้ปกครองคนหนึ่งเดินเข้าไปหาเอริก ถามว่าวันนี้หมอกไม่หนาเกินไปที่จะขึ้นเขาสูงหรือ อลิเซเงี้ยวหูฟังอย่างมีความหวัง แต่เอริกกลับยิ้มหวาน

“หมอกหนาแต่ข้างล่างนี่ครับ” เขาว่า “บนยอดเขาแดดร้อนจนหินแตกเลย เอาละ ทุกคนไปกันได้แล้ว”

บนกระเช้า อลิเซไต่ นั่งคู่กับจูเลียนาลูกสาวเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของพ่อ ระหว่างทางทั้งคู่ไม่คุยกันเลย พวกเขาไม่ได้ชอบหรือเกลียดขี้หน้ากัน เพียงแต่ไม่มีอะไรเหมือนกัน นอกจากเรื่องที่ว่าไม่อยากจะอยู่ที่นั่น ในเวลานั้น

เสียงที่ได้ยินนั่นเป็นเสียงลมพัดผ่านยอดเขาฟรัยเดเว ให้จังหวะ

ด้วยเสียงเลื่อนของสายเคเบิลเหล็กกล้าที่มีลิเซกับจูเลียนาห้อยอยู่ในท่า
กางซุกได้ปกเสื้อแจ็กเก็ตเพื่อหาไออุ่นจากลมหายใจ

ก็แค่หนาว ไม่ได้ปวดฉี่จริงๆ หรือก อลิเซย้ายกับตัวเอง

แต่ยังใกล้ถึงยอดเขา เข็มหมุดในท้องก็ยิ่งทิ่มแทงเนื้อของเธอแรงขึ้น
อันที่จริง มันมากกว่านั้นอีก ครั้งนี้เธออาจปวดหนักจริง ๆ

ไม่หรือน่า ก็แค่หนาว เป็นไปไม่ได้ที่จะปวดอีก ก็เพิ่งฉี่ไปเมื่อกี้เอง
นมรสเปรี้ยวพุ่งปรูดขึ้นมาจนถึงลิ้นไก่ อลิเซกลืนมันกลับลงไป
ด้วยความขยะแฉง เธอปวดฉี่ ปวดจะตายอยู่แล้ว

ยังเหลืออีกสองสถานีกว่าจะถึงที่พัก ฉันทันไว้นานขนาดนั้นไม่ไหว
แน่ เธอคิด

จูเลียนายกรวากันนิรภัยขึ้น ทั้งคู่เขยิบกันไปข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อ
เตรียมตัวลง เมื่อกระดานสกีสัมผัสพื้น อลิเซใช้มือดันที่นั่งลูกขึ้น

อย่าว่าแต่แดดร้อนจนหินแตกเลย มองไกลกว่าสองเมตรก็ยังไม่เห็น
ด้วยซ้ำ ชาวโพลนไปหมด มองไปทางไหนก็ขาว ทั้งข้างบน ข้างล่าง และ
ด้านข้าง เหมือนถูกห่อหุ้มอยู่ในผ้าขาว ตรงกันข้ามกับความมืดมิด แต่
ทำให้โอลิเซรู้สึกหวาดกลัวได้ไม่ต่างกันเลย

เธอไถลตัวออกไปทางขอบลู่ มองหาหิมะตกใหม่กองเล็ก ๆ เป็นที่
ปลดทุกข์ ท้องเธอส่งเสียงเหมือนเครื่องล้างจาน เธอเหลียวกลับไป มอง
ไม่เห็นจูเลียนาแล้ว ซึ่งหมายความว่าจูเลียนาก็คงมองไม่เห็นเธอเช่นกัน
เธอขึ้นเนินไปสองสามเมตร โดยเดินให้สกีเป็นแนวกางปลาอย่างที่ว่า
บังคับให้เธอทำตอนพ่อเกิดความคิดจะสอนเธอเล่นสกี เดินขึ้นเดินลง
ลู่สกีสำหรับเด็ก วันละสามสิบถึงสี่สิบเที่ยว ขาชั้นให้เดินหันข้าง ขาลงให้
ไถลท่าตัว V การซื้อบัตรขึ้นสกีลิฟต์เพื่อมาเล่นแค่ลู่เดียวนั้นถือเป็นการ
สิ้นเปลืองเงิน ยังไม่นับว่าทำแบบนี้ได้ช่วยฝึกขาด้วย

อลิเซปลดสกีออก แล้วเดินต่อไปอีกสองสามก้าว ขาเธอจมลงไป
ในหิมะพร้อมกับรองเท้าสกีจนถึงครึ่งน่อง

ในที่สุดเธอก็ได้นั่ง เธอเลิกกลั้นหายใจและผ่อนคลายกล้ามเนื้อ

กระแสไฟดูดอันน่ารันทรมณ์แผ่ไปทั่วร่างเธอ แล้วไปชุกตัวอยู่ที่ปลายนิ้วเท้า คงเป็นเพราะนม เป็นเพราะนมแน่ๆ คงเพราะกันเธอเย็นจนแทบจะเป็นน้ำแข็งเมื่อนั่งในหิมะระดับความสูงกว่าสองพันเมตร เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเธอมาก่อน อย่างน้อยก็ตั้งแต่เธอจำความได้ ไม่เคยเลย ไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียว

ครั้งนี้ไม่ใช่ฉี่ ไม่ใช่แคฉี่ อลิเซอียาด เวลาเก้าโมงเช้า เดือนมกราคม เธออีรูดกางเกงใน โดยไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำ กระทั่งได้ยินเสียงเอริกร้องเรียก จากตรงไหนสักแห่งในม่านหมอก

เธอลุกพรวดขึ้น และในขณะนั้นเองเธอรูสึกว่ามีอะไรหนักๆ อยู่ตรงเป้ากางเกง เธอจับก้นตัวเองตามสัญชาตญาณ ทว่าถุงมือทำให้เธอไม่สัมผัสรับรู้สิ่งใด แต่ก็ไม่จำเป็น เพราะเธอรู้แล้วว่ามันคืออะไร

แล้วทีนี้จะทำอย่างไร เธอนึกถามตัวเอง

เอริกเรียกเธออีกครั้ง อลิเซไม่ตอบ ตราบใดที่เธออยู่บนนั้นหมอกจะช่วยบังเธอไว้ เธออาจเลื่อนกางเกงสก็ลง แล้วใช้หิมะเช็ดเท่าที่จะเช็ดออก หรือลงไปกระซิบบอกเอริกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เธออาจบอกเขาว่าเธอต้องกลับไปที่บ้านเพราะเธอเจ็บหัวเข่า ไม่ก็ช่างหัวมัน เล่นสกีไปตั้งอย่างนี้ โดยพยายามอยู่รั้งท้ายไว้เป็นพอ

ทว่าเธอกลับนั่งอยู่ตรงนั้น พยายามไม่ขยับกล้ามเนื้อ ให้หมอกบังตัวเธอไว้

เอริกร้องเรียกเธอครั้งที่สาม เสียงดังกว่าเดิม

“ยัยที่มันน่าคงไปที่สกีลิฟต์แล้วมั้งครับ” เด็กชายคนหนึ่งบอกแทนเธอ

อลิเซได้ยินเสียงดังแข็งแรงแบบนั้น บางคนบอกไปกันเถอะ ใครอีกคนบอก ยืนอยู่เฉยๆ แล้วหนาว พวกเขาอาจอยู่ห่างลงไปไม่กี่เมตร ไม่ก็คงยังอยู่ตรงจุดที่ลงจากกระเช้า เสียงต่างๆ เหล่านี้เชื่อถือไม่ได้ เพราะมันสะท้อนกลับไปกลับมาบนภูเขา และจมลงไปในหิมะ

“ไว้ย... ไปดูกันซิ” เอริกพูด

อลิเชนับหนึ่งถึงสิบห้า ๆ พลังข่มอาการอยากอาเจียนเมื่อเธอรู้สึกว่ามีของเหนียวเหนอะไหลลงไปตามต้นขาเธอ เมื่อนับถึงสิบเธอก็เริ่มนับใหม่ถึงยี่สิบ ขณะนี้ไม่ได้ยินเสียงอะไรแล้ว

เธอหิบบสกีขึ้นมาถือเดินไปจนถึงตู้ ต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าจะรู้ว่าควรหันสกีไปทางไหนเพื่อให้ตัวตั้งฉากกับทางที่ชันที่สุด ในสภาพหมอกจัดจนเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังหันหน้าไปทางไหน

เธอสอดรองเท้าใส่สกีแล้วรัดให้แน่น จากนั้นถอดแว่นกันลมออกมาถ่มน้ำลายใส่ลงไปเพราะมีฝ้าจับอยู่

เธอลงไปที่หุบเขาคนเดียวได้ ไม่สนใจหรือกว่าเอริกจะกำลังตามหาเธออยู่บนยอดเขาฟรีดเตเว่ ถุ่น่องเธอเป็นอนีเต็มไปหมดอย่างนี้ ถ้าไม่จำเป็นเธอก็ไม่อยากจะอยู่บนนั้นต่ออีกแม้แต่วันที่เดียว อลิเชคิดถึงเส้นทาง เธอไม่เคยลงคนเดียวมาก่อน แต่มันจะแค่นั้นกันเชียว เมื่อกี้เธอกับจูเลียนาขึ้นกระเช้าไฟฟ้ามาเที่ยวเดี่ยวเอง และเธอก็เคยลงถุนั้นเป็นสิบ ๆ ครั้งแล้ว

เธอลงในท่าตัว V ทำนี้ปลอดภัยกว่า นอกจากนั้นเมื่อขาถ่างเธอก็รู้สึกเหนียวเหนอะที่ข้างล่างนั้นน้อยลงด้วย เมื่อวันก่อนนี้เองเอริكبอกว่า ถ้าฉันเห็นเธอตีวงโค้งด้วยท่าตัว V อีกละก็ ฉันจะผูกข้อเท้าเธอไว้ด้วยกันจริงๆ คอยดูสิ

เอริกไม่ชอบขี้หน้าเธอ เธอมั่นใจ เขาคิดว่าเธอขี้ขลาด ซึ่งจะว่าไปสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็บอกว่าถูกของเขา เอริกไม่ชอบขี้หน้าพ่อของเธอเช่นกัน เพราะทุกวันหลังเลิกเรียนพ่อชอบเข้าชี้ถามคำถามร้อยแปดพันเก้า อลิเชของเราเป็นยังไม้มั่ง คีบหน้าบ้างไหม เห็นแว่นแชมป์หรือยัง การแข่งขันจะเริ่มเมื่อไร โน่นนี่นั่น เอริกมักจ้องที่จุดใดจุดหนึ่งทางด้านหลังพ่อและตอบ ครับ ยังกับ หรือบางครั้งก็ร้องเอ้ เป็นเชิงว่า ใจเย็นๆ

อลิเชเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมดนั้นซ้อนกันอยู่บนแว่นกันลมซึ่งหมอกจับเต็มขณะไหลลงช้าๆ และมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่เลยปลายสกีไปกระทั่งไปถึงบริเวณหิมะตกใหม่เธอถึงรู้ว่าถึงเวลาต้องเลี้ยวแล้ว

เธอเริ่มฮัมเพลงเพื่อจะได้รู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลง ยกมือขึ้นเช็ดน้ำมูก ได้จมูกเป็นครั้งคราว

ทิ้งน้ำหนักไปข้างหลัง ซึ่ไม่ไป แล้วแล้ว ทรงตัวบนรองเท้า ที่นี้ ทิ้งน้ำหนักไปข้างหน้า เข้าใจไหม ทิ้ง-น้ำ-หนัก-ไป-ข้าง-หน้า เดี่ยวเอริค เดี่ยวพ่อบอกเธอ

พ่อคงเดือดเป็นไฟ เธอต้องเตรียมคำโกหกไว้ก่อน ต้องเป็นเรื่องที่ ฟังขึ้น ไม่มีช่องโหว่ หรือขัดแย้งกันเอง ส่วนจะให้บอกพ่อไปตามความจริง นั้น เลิกคิดไปได้เลย หมอก ไซ้แล้ว เป็นเพราะหมอก เธอกำลังตาม เพื่อนๆ ไปบนลู่วิ่งแอนท์สลาลม แต่แล้วบัตรสกีลืพลก็หลุดจากเสื้อ- แจ็กเก็ต ไม่ ไม่เอาดีกว่า ไม่เคยมีบัตรสกีลืพลของใครปลิวไปได้ ต้อง ี่ง่่าสุด ๆ ถึงจะทำบัตรสกีลืพลหายได้ บอกว่าเป็นเพราะผ้าพันคอดีกว่า ผ้าพันคอของเธอปลิวไป เธอจึงย้อนกลับขึ้นไป แล้วเพื่อนๆ ก็ไม่ยอม รอดเธอ เธอร้องเรียกพวกเขาเป็นร้อยๆ ครั้ง แต่ก็ไม่มีใครตอบ พวกััน หายเข้าไปในหมอก เธอจึงลงมาตามหาพวกเขา

แล้วทำไมเธอไม่กลับขึ้นไปข้างบนล่ะ พ่อคงถามอย่างนี้

นั่นนะสิ ทำไมเธอไม่กลับขึ้นไปข้างบน มาคิด ๆ ดู ทำบัตรสกีลืพลหาย ยังจะฟังเข้าท่ากว่า ที่เธอไม่กลับขึ้นไปเพราะเธอทำบัตรสกีลืพลหาย และพนักงานไม่ยอมให้เธอขึ้นกระเช้ากลับ

อลิเซียด้วยความพอใจในเรื่องโกหกของตน แนบเนียน เธอไม่รู้สึกร ี่ว่าตัวสกปรกมากมายอะไรแล้วด้วยซ้ำ เจ้าสิ่งนั้นเล็กไหลย้อยแล้ว

สงสัยคงกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว เธอคิด

เธอคงได้ใช้เวลาที่เหลือของวันนั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ ได้อาบน้ำ ได้ สวมเสื้อผ้าสะอาดและได้สอดเท้าเข้าไปในรองเท้าแตะขนปุย เธอคงได้อยู่ ในความอบอุ่นตลอดทั้งวัน หากเพียงแต่เธอแหงนหน้าขึ้นจากสกีสักนิด แค่ว่าพอให้เห็นแถบสีส้มที่เขียนว่า *คูปิด* พ่อก็บอกอยู่เสมอว่าหัดมองทาง เสียบ้าง หากเพียงแต่เธอจำได้ว่าในหิมะตกใหม่นั้นต้องไม่ทิ้งน้ำหนักไป ข้างหน้า และเมื่อสองสามวันก่อนเอริคปรับตัวยึดรองเท้าสกีให้ดีกว่านี้

และพ่อของเธอย้ำหลายครั้งกว่านี้ว่า อลิเซหนัก 28 กิโลกรัมนะ มันจะไม่แน่นเกินไปหรือ

อันที่จริงอลิเซตกลงไปไม่ไกลเท่าไรนัก แค่สองสามเมตรเท่านั้น ให้พ่อรู้สึกว้าท้วงโหวงๆ และไม่มีอะไรอยู่ใต้เท้า หลังจากนั้นเธอก็อยู่ในสภาพนอนคว่ำหน้ากับพื้น สก๊ิดกระเด็นออกไปตั้งตรง โชคดีกว่ากระดูกน่องของเธอ

เธอไม่ได้รู้สึกเจ็บมาก จะว่าไปก็แทบไม่รู้สึกอะไรเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่มีหิมะเข้ามาอยู่ใต้ฝ่าเท้าและในหมวกกันน็อก ทำให้เธอแสบผิว

เธอลองขยับแขนเป็นอย่างแรก ตอนเล็กๆ เวลาตื่นขึ้นมาพบว่าหิมะตก พ่อจะสวมเสื้อผ้าหนาๆ ให้เธออย่างมิดชิด แล้วพาลงไปชั้นล่างเดินไปจนถึงกลางลานบ้าน จากนั้นก็จับมือกันนับหนึ่งถึงสามแล้วทั้งตัวไปข้างหลังพร้อมกัน พ่อจะบอกว่า ทำท่าเทพธิดาสี แล้วอลิเซก็จะขยับแขนทั้งสองข้างขึ้นลง เมื่อเธอลุกขึ้นมองรอยร่างตัวเองสลักอยู่ในแผ่นพื้นสีขาว มันดูเหมือนเงาของเทพธิดากางปีกจริงๆ

อลิเซทำท่าเทพธิดาในหิมะ ทำเฉยๆ โดยไม่มีเหตุผลอะไร เพียงเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ เธอหันศีรษะไปอีกด้านได้สำเร็จ และเริ่มหายใจอีกครั้ง แม้จะรู้สึกว้าอากาศที่เธอหายใจเข้าไปนั้นลงไปไม่ถึงตำแหน่งที่ควรจะต้องถึงก็ตาม เธอเกิดความรู้สึกแปลกๆ เหมือนไม่รู้ว่าจะอยู่ทางไหน รู้สึกแปลกมากๆ เหมือนไม่มีขาอยู่แล้ว

เธอพยายามจะลุก แต่ลุกไม่ขึ้น

หากไม่มีหมอกคงมีคนมองเห็นเธอได้จากด้านบน เป็นรอยสีเขียวยๆ แบนติดกันโกรกธาร ห่างออกมาไม่กี่ก้าวจากจุดที่น้ำในลำธารเล็กๆ จะไหลรินอีกครั้งในฤดูใบไม้ผลิ และพออากาศเริ่มอุ่น สตรอว์เบอร์รี่ป่าก็จะออกผล และหากเราอดใจรอนานพอ มันจะหวานเหมือนลูกอม และอาจเก็บได้เต็มตะกร้าภายในวันเดียว

อลิเซร้องขอความช่วยเหลือ แต่เสียงแผ่วเบาของเธอหายเข้าไปใน

หมอก เธอพยายามลุกขึ้นอีกครั้ง หรืออย่างน้อยก็พลิกตัว แต่ก็ไร้ผล

พอบอกว่าคนที่หนาวตายนั้น ก่อนสิ้นลมจะรู้สึกร้อนมาก จนอยาก
แก้ผ้า ดังนั้นจึงพบคนหนาวตายแทบทุกคนในสภาพเหลือแต่ชุดชั้นใน
ส่วนเธอกางเกงในเปื้อนอีกต่างหาก

เธอเริ่มหมดความรู้สึกที่นิ้วด้วย เธอถอดถุงมือข้างหนึ่งออกมาเป่า
ลมเข้าไป แล้วกำมือสอดกลับคืนเพื่อให้อุ่น เธอทำอย่างเดียวกันกับมือ
อีกข้างด้วย เธอทำกิจรายน่าขันนี้ซ้ำไปซ้ำมาอยู่สองสามรอบ

แต่ตรงอวัยวะส่วนปลายของร่างกาย พอบอกอยู่เสมอ นิ้วมือ นิ้วเท้า
จมูกและหู หัวใจพยายามเก็บเลือดไว้ให้ตัวเองอย่างเต็มที่ และปล่อยให้
ส่วนอื่นๆ แข็งตายไป

อลิเชนึกภาพนิ้วมือของเธอค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีม่วง ตามด้วยแขน
และขา เธอนึกถึงหัวใจที่กำลังเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อกักเก็บความอบอุ่น
ที่เหลือทั้งหมดไว้ ตัวเธอคงจะแข็งจนถ้ามีหมาป่าเดินผ่านมา มันแค่เดิน
เหยียบเฉยๆ แขนเธอก็คงหัก

คนคงกำลังตามหาฉัน

หมาป่ามีจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้สินะ

นิ้วมือฉันหมดความรู้สึกแล้ว

ถ้าเพียงแต่ฉันไม่ตีมนมนั้น

ทิ้งน้ำหนักไปข้างหน้า เธอคิด

ไม่หอรอก หมาป่าจำศีลในช่วงฤดูหนาว

เอरिकคงโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง

ฉันไม่อยากจะร่วมการแข่งขันนั้น

อย่าไว้สาระน่า เธอก็รู้อยู่แกล้งว่าหมาป่าไม่ได้จำศีลในช่วงฤดูหนาว

ความคิดของเธอวนเวียนและไร้เหตุผลขึ้นเรื่อยๆ ดวงอาทิตย์
ค่อยๆ ค่อยต่ำลงทางด้านหลังยอดเขาซาเบอร์ตันอย่างไม่รู้ไม่ชี้ เงา
เพื่อกเขาทอดยาวบนร่างของอลิเช หมอกกลายเป็นสีดำสนิท

กฎของอาร์คิมิดีส

(1984)

เมื่อครั้งคุณแฝดยังเล็กและมีเคลาก่อเรื่องในแบบของเธอ เช่น กระโจนลงบันไดในรถหัดเดิน หรือจับเม็ดถั่วยัดใส่จมูก ซึ่งหลังจากนั้นก็ต้องนำตัวส่งห้องฉุกเฉินให้หมอเอาคีมชนิดพิเศษคีบเม็ดถั่วออก พ่อของพวกเขามักจะหันไปพูดกับมัตเตีย คนที่ออกมาลืมหัดโลกก่อนว่า ท้องของแม่เล็กเกินไปสำหรับลูกสองคน

“ตอนอยู่ในท้องก่อเรื่องอะไรกันบ้างก็ไม่รู้” ผู้เป็นพ่อพูด “สงสัยแกลจะเตะน้องจนน้องขาดใจรุนแรงตรงไหนสักแห่ง”

จากนั้นพ่อจะหัวเราะ แม้จะไม่นำคำตอบไหนเลยก็ตาม พ่ออู๋มีเคลาชูขึ้น แล้วเอาเคราซุกแก้มนุ่ม ๆ ของเธอ

มัตเตียแหงนหน้ามอง เขาเองก็หัวเราะ และปล่อยให้คำพูดของพ่อค่อย ๆ ซึมเข้ามาในตัว เขาไม่เข้าใจความหมายอันแท้จริง ปล่อยให้มันตกตะกอนอยู่ที่ก้นกระเพาะ ก่อตัวเป็นชั้นหนาหนืดเหมือนตะกอนของไวน์ที่บ่มเป็นเวลานาน

เสียงหัวเราะของพ่อกลายเป็นยิ้มแห้ง ๆ เมื่อมีเคลาซึ่งอายุได้สี่สิบเจ็ดเดือนยังไม่เปล่งเสียงพูดอะไรสักคำ แม้แต่คำว่าแม่ หรืออ๊อ หรืออั้ง หรืออ๋อง เสียงแหลมเล็กไม่ปะติดปะต่อกันของเธอดังมาจากที่เปลี่ยวร้าง จนพ่อสั่นสะท้านทุกครั้งที่ได้ยิน

ตอนเธออายุห้าขวบครึ่ง นักรรรถบำบัดผู้สวมแว่นตาหนาเตอะวางกล่องไม้อัดเจาะช่องเป็นรูปทรงต่างๆ สีแบบไว้เบื้องหน้ามีเคลา มีรูปดาววงกลม สีเหลี่ยม และสามเหลี่ยม และมีตัวบล็อกลูกกลิ้งสำหรับหยอดลงไปให้ตรงตามช่อง

มีเคลามองดูด้วยสายตาพิศวง

“ดาวต้องหยอดตรงไหนจะ มิเคลา” นักร้องรบ่าบัดถาม
มิเคลาก็มองของเล่นโดยไม่จำเป็นต้องสิ่งใด คุณหมอหยิบรูปดาวใส่
มือเธอ

“อันนี้ต้องหยอดตรงไหนจะ มิเคลา” เธอถาม

มิเคลาเหลียวไปเหลียวมาแบบเลื่อนลอย เธอเอาแฉกดาวสีเหลือง
แฉกหนึ่งใส่ปากเคี้ยว นักร้องรบ่าบัดจับมือเธอออกจากปากและถามซ้ำ
เป็นครั้งที่สาม

“มิเคลา ทำตามที่คุณหมอบอกเสียทีสิ” พ่อเธอดู เขานั่งไม่ติด

“คุณบาลอสซีโน ขอความกรุณาด้วยนะค่ะ” คุณหมอพูดด้วยน้ำเสียง
โอบอ้อม “เราต้องให้เวลาเด็กค่ะ”

มิเคลาใช้เวลาหนึ่งนาทีเต็ม แล้วเปล่งเสียงครางน่าทรมานใจ ซึ่ง
อาจเป็นได้ทั้งเสียงแห่งความปีติยินดีหรือท้อแท้สิ้นหวัง จากนั้นจึงหยอด
รูปดาวลงไปในช่วงสี่เหลี่ยมอย่างมั่นใจ

ถึงมัตเตียจะไม่รู้เองว่าน้องสาวมีความผิดปกติ เพื่อร่วมชั้นของเขา
ก็คงชี้ให้เห็น ยกตัวอย่างเช่น ชิโมนา โวลแตร์รา ตอนเรียนชั้นประถมหนึ่ง
ครูบอกเธอว่า ชิโมนา เดือนนี้หนูจะได้นั่งข้างมิเคลานะค่ะ เธอไม่ยอม
เอามือกดอกพูดว่า หนูไม่อยาคนั่งข้างยัยนั้น

มัตเตียปล่อยให้ชิโมนากับครูเถียงกันอยู่สักพักก่อนเอ่ยขึ้นว่า
ครูครับ ผมนั่งข้างกับมิเคลาก็ได้ครับ ทุกคนมีท่าที่โล่งอก ทั้ง ยัยนั้น
ชิโมนา และครู ทุกคนยกเว้นมัตเตีย

คู่แฝดนั่งหน้าชั้น มิเคลาระบายสีรูปภาพทั้งวัน บรรจงออกนอกเส้น
และใช้สีม่วงไปหมด ผิวเด็กสีน้ำเงิน ท้องฟ้าสีแดง ต้นไม้สีเหลืองทุกต้น
เธอกำดินสอสีเหมือนกำที่ทุบเนื้อ และกดลงบนกระดาษแรงจนกระดาษ
ขาดทุกสามแผ่น

มัตเตียซึ่งนั่งข้างๆ เธอ หัดอ่านหัดเขียน เรียนบวก ลบ คูณ หาร เขา
เป็นคนแรกในชั้นที่หารยาวเป็น สมองของเขาเหมือนกลไกที่สมบูรณ์แบบ

ลึกลับในทำนองเดียวกับสมองที่แสนบกพร่องของน้องสาวเขา

บางครั้งมีเคลลาจะนั่งกระสับกระส่าย กวาดแกว่งแขนระรัวราวกับผีเสื่อราตรีติดกับดัก ดวงตาของเธอหม่นหมองลง ครู่จ้องมองเธอท่าทางกลัวยิ่งกว่าเธอเสียอีก และแอบหวังอยู่ราวๆ ว่าเด็กพัฒนาการช้าคนนี้จะบินขึ้นได้จริงๆ ไม่ครั้งใดก็ครั้งหนึ่ง นักเรียนในแถวหลังคนหนึ่งหัวเราะคิกคัก อีกคนทำเสียงซู่วูว

มัดเตี้ยลุกขึ้นยืน ยกเก้าอี้ก่อนขยับเพื่อไม่ให้เกิดเสียงเอี๊ยด แล้วเดินไปหามิเคลลาผู้กำลังหมุนศีรษะไปรอบๆ ตอนนั้นเธอกวาดแกว่งแขนแรงจนเขากลัวว่ามันจะหลุดออกมา

มัดเตี้ยจับมือทั้งสองข้างของมิเคลลา แล้วค่อยๆ งอแขนเธอเข้าไปให้เธอกอดอกไว้

“ทีนี้ก็ไม่มีปีกแล้วนะ” เขาระงับข้างหูเธอ

เวลาผ่านไปครู่หนึ่งกว่ามิเคลลาจะหยุดตัวสั่น สายตาเธอจับจ้องอะไรบางอย่างที่ไม่มีตัวตน ราวสองสามวินาที จากนั้นก็ละเลงรูปภาพต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น มัดเตี้ยกลับไปนั่งที่ ศีรษะเขาก็มต่ำ หูแดงด้วยความอับอาย ส่วนครูก็สอนต่อ

อยู่ชั้นประถมสามแล้ว แต่คุณแม่ยังไม่เคยได้รับเชิญไปงานเลี้ยงวันเกิดเพื่อนร่วมชั้นเลย แม่ของพวกเขาสังเกตเห็น จึงคิดจะแก้ไขสถานการณ์ด้วยการจัดงานเลี้ยงที่บ้านเสียเองในวันเกิดของคุณแม่ แต่โตะอาหาร ผู้เป็นสามีปิดข้อเสนอนี้ตกไป โดยบอกว่า “ได้โปรดเกิดอาเดเล แคนนี่ก็น่าลำบากใจพอแล้ว มัดเตี้ยถอนหายใจด้วยความโล่งอก ส่วนมิเคลลา ก็ทำส้อมตกเป็นครั้งที่สิบได้ “ไม่เคยมีใครเอ่ยถึงเรื่องนั้นอีก

ต่อมา เข้าวันหนึ่งในเดือนมกราคม ริกคาร์โด เปลือยตติ เด็กผมแดงริมฝีปากเหมือนลิงบาบูน เดินมาที่โตะของมัดเตี้ย

“นี่ แม่บอกว่านายจะมางานเลี้ยงวันเกิดของฉันด้วยก็ได้ล่ะ” เขาพูดเร็วปรือ สายตามองที่กระดานดำ

“เธอด้วย” เขาพูดต่อพร้อมกับชี้ไปที่มิเคลลาซึ่งกำลังเอามือรีดโตะ

อย่างบรรจจรรวกับรีดผ้าปูที่นอนให้เรียบ

มัตเตียรู้สึกขบขันด้วยความตื่นเต้น เขาตอบขอบใจ แต่ริคาร์โดเดินจากไปแล้วด้วยความรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

แม่ของคูแผลัดกระวนกระวายใจขึ้นมาทันที เธอพาทั้งสองไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ที่ร้านเบนเตอง ไปร้านขายของเล่นถึงสามร้าน แต่อะเดเล็ก็ยังตัดสินใจไม่ได้สักที

“ริคาร์โดชอบของแบบไหน น่าจะชอบอันนี้มั๊ย” เธอถามมัตเตีย ขณะพินิจพิจารณากล่องจิ๊กซอว์ขนาดหนึ่งพันห้าร้อยชิ้น

“ผมจะไปรู้ได้ยังไงล่ะครับ” ลูกชายเธอตอบ

“เขาเป็นเพื่อนของคุณนะ ลูกก็ต้องรู้ว่าเขาชอบเล่นอะไร”

มัตเตียคิดอยู่ในใจว่า ริคาร์โดไม่ใช่เพื่อนเขา แต่ไม่อาจอธิบายให้แม่ฟังได้ เขาจึงได้แต่ยกไหล่

ท้ายที่สุดอะเดเล็ก็เลือกตัวต่อเลโก้ชุดยานอวกาศ ซึ่งเป็นของเล่นชิ้นใหญ่ที่สุดและแพงที่สุดในแผนกนั้น

“แม่ครับ มันมากเกินไปนะ” ลูกชายเธอคัดค้าน

“มากไปที่ไหนกัน อีกอย่าง ลูกก็ไปกันสองคน คงไม่อยากขายหน้าเขาหรอกนะ”

มัตเตียรู้ว่าไม่ว่าจะเลโก้หรือไม่เลโก้ ทั้งสองก็ขายหน้าเขาอยู่ดี มิมีเคลลาอยู่ด้วยไม่มีทางจะเป็นแบบอื่นไปได้เลย เขารู้ว่าที่ริคาร์โดชวนก็เพียงเพราะถูกพ่อแม่บังคับ มิมีเคลลาคงคอยตามกันเขาแฉ เธอคงจะทำน้ำส้มหรรดตัว จากนั้นก็ร้องไห้แง แบบที่เธอชอบทำเวลารู้สึกเพลีย

เป็นครั้งแรกที่มัตเตียคิดว่าอยู่บ้านน่าจะดีกว่า

ไม่สิ เขาคิดว่าให้มิมีเคลลาอยู่บ้านน่าจะดีกว่า

“แม่ครับ” เขาเอ่ยขึ้นอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

อะเดเล็กำลังหากระเป๋าเงินในกระเป๋าถือ

“ว่าไงจะ”

มัตเตียสุดหายใจลึก

“มิเคลาต้องไปงานเลี้ยงด้วยจริงๆ เหนอครับ”

อาเดเลชะงักงัน เธอจึงเข้าไปในตาของลูกชาย พนักงานคิดเงิน มองดูเหตุการณ์อย่างไม่ยินดีในร้าย มือข้างหนึ่งแบรอรับเงินอยู่บน สายพานลำเลียง มิเคลากำลังสลัที่ห่อลูกกวาดบนชั้นจนมั่วไปหมด

แก้มของมัดเตียร์อ่อนฟ้าว เตรียมพร้อมรับการตบซึ่งจะไม่เกิดขึ้นเลย

“ต้องไปสิ” แม่ตอบสั้นๆ และเรื่องก็จบแค่นั้น

ทั้งคู่ไปบ้านของริคาร์โดเองได้ เดินไปเพียงสิบนาทีก็ถึง บ่าย-สามโมงตรง อาเดเลเดินตัวคู่แฝดออกจากบ้าน

“ไปกันได้แล้ว เดี่ยวสาย อย่าลืมขอบคุณพ่อแม่ของเพื่อนด้วยนะ”

แล้วหันไปพูดกับมัดเตียร์

“ดูแลน้องด้วย ฐานะว่าน้องกินอาหารขยะไม่ได้”

มัดเตียร์พยักหน้า อาเดเลจูบลาทั้งสองที่แก้ม แต่จูบมิเคลานานกว่า เธอจัดผมมิเคลาใต้ที่คาดผมให้เรียบร้อย แล้วพูดว่า ขอให้สนุกกันนะ ทั้งสองคน

ระหว่างทางไปบ้านริคาร์โด ความคิดของมัดเตียร์ตีจังหวะด้วย เสียงขึ้นเลโก้ไหลไปชนข้างกล่องกระดาษเหมือนน้ำขึ้นน้ำลง ห่างออกไป ทางด้านหลังของเขาสองสามเมตร มิเคลาเดินสะดุดเพราะพยายามจะก้าวตามให้ทัน เธอลากเท้าบนซากไม้และๆ ที่ติดแน่นกับพื้นถนน อากาศหนาวและสงบนิ่ง

เธอจะทำมันฝรั่งทอดหกลีใส่พื้นจนหมด มัดเตียร์คิด

เธอจะรับลูกบอลแล้วไม่ยอมส่งให้คนอื่นต่อ

“เร็วๆ หนอยได้มั๊ย” เขาหันไปพูดกับคู่แฝดซึ่งงูๆ กิ่งงองๆ ลง กลางทางเท้าและใช้นิ้วชี้ใส่เดือนตัวยาวหนึ่งกึบเล่น

มิเคลามองพี่ชายราวกับได้พบหน้าอีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอกันนาน เธอยิ้มให้เขาแล้วใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้คืบใส่เดือนวิ่งเข้าไปหา

“น่าขยะแยง โยนทิ้งไป” มัดเตียร์สั่งพร้อมกับถอยออก

มิเคลามองใส่เดือนอีกครู่หนึ่ง ท่าทางเหมือนสงสัยว่ามันมาอยู่ใน

มือเธอได้อย่างไร จากนั้นเธอโยนใส่เดือนทั้ง และออกวิ่งตัวเอียงเพื่อให้ทันพี่ชายซึ่งเดินห่างออกไปสองสามก้าวแล้ว

เธอจะรับลูกบอลแล้วไม่ให้ใครอีกเลย แบบเดียวกับเวลาเล่นที่โรงเรียน มัดเดียวคิด

เขามองคู่แฝดซึ่งมีดวงตา จมูก และสีผมเหมือนของเขา กับสมองที่น่าเอาไปโยนทิ้ง แล้วเขาก็รู้สึกเกลียดจริงๆ ขึ้นมาเป็นครั้งแรก เขาจับมือเธอพาช้ามถนนเพราะบริเวณนั้นรถแล่นเร็วมาก ระหว่างข้ามถนนอยู่นั้นเองเขาเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา

เขาปล่อยมือน้องซึ่งสวมถุงมือขนสัตว์ แต่แล้วก็คิดว่ามันไม่ถูกต้อง ต่อมา ระหว่างเดินผ่านสวนสาธารณะเขาก็เปลี่ยนใจอีกครั้ง บอกตัวเองว่าคงไม่มีใครรู้หรอก

แค่สองสามชั่วโมงเอง เขาคิด ครั้งนี้ครั้งเดียว

เขาเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน ลากแขนมิเคลลาเข้าไปในสวนสาธารณะ ต้นหญ้ายังเปียกชื้นจากน้ำค้างแข็งในช่วงกลางคืน มิเคลลาวิ่งเหยาะๆ ตามเขา ทำให้รองเท้าบูตหนังกลับสีขาวคู่ใหม่เอี่ยมของเธอเลอะโคลน

ในสวนสาธารณะไม่มีคนเลย อากาศหนาวอย่างนั้นใครก็คงหมดอารมณ์จะมาเดินเล่น คู่แฝดเดินไปถึงบริเวณที่มีหิมะ ตรงนั้นตั้งโต๊ะไม้สามตัวกับเตาบาร์บีคิว พวกเขาเคยพักกินมื้อกลางวันที่นี่ตอนเรียนชั้นประถมหนึ่ง เขานั้นคุณครูพานักเรียนออกมาเก็บใบไม้แห้งไปทำของประดับโต๊ะหน้าตানাเกลียดเพื่อนำไปมอบให้ปู่ตายายในวันคริสต์มาส

“มิเคลลา ฟังพี่นะ” มัดเดียวพูด “ฟังอยู่รีเปล่า”

เวลาพูดกับมิเคลลา เราต้องแน่ใจว่าช่องทางการสื่อสารอันเล็กแคบของเธอนั้นเปิดรับอยู่ มัดเดียวรอให้น้องสาวพยักหน้า

“เอาละ พี่จะไปที่อื่นสักพักนะ แต่ไปไม่นานหรอก แค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น” เขาอธิบาย

ไม่มีเหตุผลที่จะบอกความจริง เพราะถึงอย่างไรสำหรับมิเคลลาแล้ว จะครึ่งชั่วโมงหรือทั้งวันก็แทบไม่ต่างกัน คุณหมอบอกว่าพัฒนาการ

ด้านการรับรู้เชิงมิติสัมพันธ์ของเธอหยุดอยู่ที่ขั้นจิตก่อนสำนึก ซึ่งมัตเตียเข้าใจตีความหมายความว่าจะไร

“นั่งรอที่ตรงนี้นะ” เขาบอกคู่แฝด

มิเคลลาจ้องหน้าพี่ชายด้วยสีหน้าจริงจังโดยไม่ตอบอะไร เพราะเธอตอบไม่เป็น เธอไม่แสดงอาการว่าเข้าใจจริงๆ แต่สายตาของเธอเป็นประกายขึ้นมาแวบหนึ่ง และตลอดชีวิตของมัตเตียเขาก็จะนึกถึงดวงตาคู่นั้นเสมือนเป็นความกลัว

เขาเดินห่างออกไปจากน้องสาวสองสามก้าว โดยเดินถอยหลังเพื่อจะได้มองเธอและแน่ใจว่าเธอไม่ได้ตามมา มีแต่กึ่งที่เดินเท่านั้น แม่เคยดูเขา และไม่พันต้องจนอะไรเข้าให้

เขาอยู่ห่างออกมาราวสิบห้าเมตร มิเคลลาลึกมองเขาแล้ว เธอกำลังง่วนอยู่กับการพยายามดึงกระดุมเสื้อโค้ตผ้าขนสัตว์

มัตเตียหันหลังแล้วออกวิ่ง มือกำถุงใส่ของขวัญแน่น ตัวต่อ-พลาสติกมากกว่าสองร้อยชิ้นชนกันอยู่ในกล่อง ราวกับต้องการจะบอกอะไรเขาสักอย่าง

“หวัดดีจ๊ะ มัตเตีย” แม่ของริคคาร์โด เปลือยตติ เอ่ยทักขณะเปิดประตู “น้องสาวล่ะจ๊ะ”

“เธอมีไข้” มัตเตียโกหก “นิดหน่อยครับ”

“โอ้ น่าเสียดายจัง” เธอพูด แต่ไม่มีท่าทีเสียใจแม้แต่น้อย เธอก้าวหลบให้เขาเดินเข้าบ้าน

“ริคก็ มัตเตียมาแน่ ออกมาทักทายเพื่อนหน่อยเร็ว” เธอร้องเรียกไปทางระเบียงทางเดิน

ริคคาร์โดโผล่พื้นออกมาด้วยสีหน้าไม่เป็นมิตร เขานิ่งมองมัตเตียครู่หนึ่งและหาร่องรอยของเด็กหญิงปัญญาอ่อน จากนั้นจึงเอ่ยคำทักทายด้วยความโล่งอก

มัตเตียชูถุงของขวัญขึ้นตรงหน้าแม่ของริคคาร์โด

“วางไว้ตรงไหนดีครับ” เขาถาม

“อะไรเหรอ” ริกคาร์โดถามเหมือนไม่เข้าใจ

“เลโก้”

“อ้อ”

ริกคาร์โดคว่ำถุงแล้วหายกลับเข้าไปในทางเดิน

“ไปกับเพื่อนสิ” เธอบอกพลางดันตัวมัตเตีย “งานเลี้ยงจัดตรงโน้น
นะ”

ห้องนั่งเล่นของครอบครัวเปลือยตึประดับประดาด้วยพวงลูกโป่ง บน
โต๊ะที่ปูกระดาษสีแดงมีขนมปังป้อคอร์นกับมันฝรั่งทอด ถาดพิซซ่าแห้ง ๆ
หั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม และขวดน้ำอัดลมหลากสีที่ยังไม่เปิดเรียงเป็นแถว
เพื่อนร่วมชั้นของมัตเตียบางคนมาถึงก่อนแล้ว และกำลังยึนล้อมโต๊ะ
อยู่ตรงกลางห้อง

มัตเตียก้าวเข้าไปหาคนอื่น ๆ แต่แล้วก็หยุดอยู่ห่างออกไปราว
สองเมตร เหมือนดาวบริวารที่ไม่อยากกินพื้นที่บนท้องฟ้ามากเกินไป
ไม่มีใครสนใจมองเขา

เมื่อมีเด็กอยู่เต็มห้อง ชายหนุ่มคนหนึ่งอายุราวยี่สิบ ใส่จุก-
พลาสติกสีแดงกับหมวกแบบตัวตลก ก็พาพวกเขาเล่นปิดตาไล่จับและ
ปิดตาติดหางลา มัตเตียขณะที่หนึ่ง ได้รับรางวัลเป็นลูกกวาดเต็มกำมือ
แต่ที่เขาชนะก็เพียงเพราะเขาแอบมองลอดใต้ผ้าปิดตา เพื่อน ๆ พากัน
ตะโกนโห่และบอกว่าเขาชี้โง่ระหว่างที่เขาเอาลูกกวาดยัดใส่กระเป่า-
กางเกงด้วยความอับอาย

เมื่อข้างนอกมืดแล้ว ชายหนุ่มแต่งชุดตัวตลกก็ปิดไฟ บอกให้
พวกเขา นั่งล้อมวง และเริ่มเล่าเรื่องสยองขวัญ โดยถือไฟฉายไว้ที่ใต้กาง

มัตเตียคิดว่าเรื่องเล่าไม่ค่อยน่ากลัวเท่าไร แต่ที่น่ากลัวคือใบหน้า
ที่มีไฟส่องแบบนั้น แสงไฟที่ฉายขึ้นจากด้านล่างทำให้ใบหน้าเป็นสีแดง
และเห็นเงาหน้าสะพรึงกลัว มัตเตียมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อจะได้เลิก
มองตัวตลกแล้วเขาก็นึกถึงมิเคล่าขึ้นมา เขาไม่ได้ลืมเธอไปจริงๆ แต่

เป็นครั้งแรกที่เขานึกภาพเธอกำลังรอเขาอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้เพียงลำพัง และเอาถุงมือสีขาวดูหน้าเพื่อให้รู้สึกอุ่นขึ้นมาบ้าง

เขาลุกพรุดขึ้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่แม่ของริคคาร์โดเข้ามาในห้องมืด ๆ นั้นพร้อมกับขนมเค้กที่มีเทียนจุดสว่างปักอยู่เต็มไปหมด แล้วทุกคนก็ปรบมือ บ้างปรบให้เรื่องเล่า บ้างปรบให้ขนมเค้ก

“ผมต้องไปแล้ว” เขาบอกเธอ โดยที่เธอยังไม่ทันได้วางขนมเค้กลงบนโต๊ะ

“ตอนนี้เลยเหรอ แต่ขนมเค้กมาแล้วนะ”

“ครับ ตอนนี้แหละ ผมต้องไปแล้ว”

แม่ของริคคาร์โดมองลงมาจากเหนือเทียน ใบหน้าเธอเมื่อโดนแสง เช่นนี้ก็เต็มไปด้วยเงาน่ากลัวเหมือนกัน คนอื่นๆ นั่งเงียบไม่พูดไม่จา

“ได้จ๊ะ” เธอพูดอย่างไม่มั่นใจ “ริคก็ พาเพื่อนไปส่งที่ประตูที”

“แต่ผมต้องเป่าเทียนนะครับ” เจ้าของงานแย้ง

“ทำตามที่แม่บอก” แม่เขาสั่งโดยที่สายตายังจับจ้องมัตเตีย

“น่าเบื่อจริงๆ เลย มัตเตีย!”

เด็กบางคนพากันหัวเราะ มัตเตียเดินตามริคคาร์โดไปถึงประตูหน้า หยิบเสื้อแจ็กเก็ตจากใต้กองเสื้อก่อนพูดว่า ขอบใจ ไปละนะ ริคคาร์โดไม่ตอบ ปิดประตู แล้วรีบกลับไปหาขนมเค้กของตน

จากลานคอนโดมิเนียมของริคคาร์โด มัตเตียหันกลับไปมองหน้าต่างบานที่มีแสงไฟสว่างครู่หนึ่ง เสียงระเบ็งเซ็งแซ่ของเพื่อนๆ ดังลอดหน้าต่างออกมา เขาได้ยินแว่วๆ เหมือนเสียงโทรทัศน์นำอุ่นใจดังมาจากห้องนั่งเล่นเวลาแม่ส่งเขากับมิเคล่าเข้านอนในตอนค่ำ ประตูรั้วปิดตามหลังเขาพร้อมด้วยเสียงโลหะดังกริ๊ก จากนั้นเขาก็ออกวิ่ง

เขาเข้าไปในสวนสาธารณะ เมื่อเดินไปได้ราวสิบก้าว แสงจากโคมไฟถนนก็ส่องมาไม่ถึงให้มองเห็นทางเดินโรยกรวด กิ่งไม้ใบโกร๋นตรงบริเวณที่เขาทิ้งมิเคล่าไว้เห็นเป็นเพียงเส้นรอยขีดข่วนสีคล้ำๆ ทาบท้องฟ้ามืดดำ มองจากไกลๆ มัตเตียเกิดความมั่นใจอย่างแจ่มชัดและ

ยากจะอธิบาย ว่าน้องสาวของเขาไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว

เขาหยุดอยู่ห่างออกไปสองสามเมตรจากม้านั่งที่มีเคลานั่งเล่น
เสื่อไค้ของตัวเองง่วนเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน เขานั่งฟังอยู่เฉยๆ จนอาการ
หอบหายไ้ ราวกับว่าเดี๋ยวน้องสาวเขาก็คงโผล่ออกมาจากหลังต้นไม้
พร้อมกับพูดว่า จ๊ะเอ๋ แล้ววิ่งเอียงซ้ายเอียงขวาเข้ามาหาเขา

มัตเตียร้องเรียก “มิตี” แล้วตกใจกลัวเสียงของตัวเอง เขาเรียกซ้ำ
เสียงเบากว่าเดิม จากนั้นก็เดินไปที่โต๊ะไม้ แล้ววางมือบนตำแหน่งที่
มิเคลาเคยนั่ง มันเย็นเยียบไม่ต่างจากทุกสิ่ง

เธอคงเบื่อกลับบ้านไปแล้ว เขาคิด

แต่เธอไม่รู้ทางนะ แถมยังข้ามถนนเองไม่เป็นด้วย

มัตเตียร้องมองสวนสาธารณะซึ่งหายเข้าไปในความมืดมืดตรงหน้า
เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันไปสิ้นสุดตรงที่ใด ใจเขาคิดว่าไม่เอยากเดินต่อ แต่ก็
ไม่มีทางเลือกอื่น

เขาเดินย่องเพื่อไม่ให้ใบไม้ส่งเสียงสวบสาบอยู่ได้เท่า พลังเหลือ
ซ้ายแลขวาด้วยหวังว่าจะเห็นมิเคลานั่งยองๆ อยู่หลังต้นไม้เพื่อช่มจับ
แมลงหรืออะไรก็แล้วแต่

เขาเดินเข้าไปในสนามเด็กเล่น พยายามนึกสีของกระดานลื่นใน
แสงสว่างยามบ่ายวันอาทิตย์ตอนที่แม่ยอมแพ้อเสียงร้องของมิเคลา
และให้เธอเล่นสองสามรอบ แม้ว่าเธอจะโตเกินไปสำหรับกระดานลื่น
แล้วก็ตาม

เขาลัดเลาะไปตามรั้วต้นไม้จนถึงห้องน้ำสาธารณะ แต่ไม่กล้าเข้าไป
ข้างใน เขาเจอทางเดินอีกครั้ง แต่เป็นทางดินแคบๆ ซึ่งเกิดจากการย่ำ
ของบรรดาครอบครัวที่มาเดินเล่น เขาเดินไปตามทางนั้นนานถึงสิบนาที
กระทั่งไม่รู้แล้วว่าตัวเองอยู่ที่ไหน รู้สึกอยากร้องไห้และเไในเวลา
เดียวกัน

“เธอนี่เง่าจริงๆ เลย มิตี” เขางืมงำ “เด็กปัญญาอ่อนนี่เง่า แม่เคย
บอกเป็นพันครั้งแล้วว่าถ้าหลงทางให้ยืนอยู่ที่เดิม... แต่เธอไม่เคยเข้าใจ

อะไรเลย... ไม่เข้าใจอะไรเลยสักอย่างเดียว”

เขาเดินขึ้นไปบนเนินเตี้ยๆ พบว่าเบื้องหน้าคือแม่น้ำที่ไหลผ่านสวนสาธารณะ พ่อเคยบอกชื่อแม่น้ำสายนั้นตั้งหลายครั้งหลายหน แต่มัดเตี้ยก็จำไม่ได้สักที ผืนน้ำสะท้อนแสงสว่างน้อยนิดที่มาจากโหนดสักแห่ง และทำให้แสงนั้นวิบวับอยู่ในดวงตาคำจั้นของเขา

เขาเดินไปยังริมแม่น้ำ รู้สึกว่ามีเคลาน่าจะอยู่แถวๆ นั้น เธอชอบน้ำแม่เล่าให้ฟังเสมอว่า ตอนพวกเขายังเล็กๆ เวลาแม่อาบน้ำให้ทั้งคู่พร้อมกัน มิเคลาจะกรี๊ดร้องเหมือนคนเสียสติเพราะไม่อยากขึ้นจากน้ำ แม้กระทั่งเมื่อน้ำเย็นแล้ว วันอาทิตย์หนึ่ง พ่อพาทั้งคู่ไปที่ริมแม่น้ำ บางทีอาจเป็นตรงนั้นก็ได้อ พ่อสอนมัดเตี้ยกว้างก่อนหินแบนๆ ให้กระดอนบนผิวน้ำระหว่างที่พ่อกำลังอธิบายว่าเขาต้องใช้ข้อมือให้เต็มที่ เพราะนั่นจะทำให้หินหมุน มิเคลาจะโงกออกไป และลื่นลงจนน้ำท่วมเอวก่อนที่พ่อจะคว้าแขนเธอไว้ทัน พ่อตีมิเคลา เธอร้องไห้สะอึกสะอื้น ทั้งสามจึงพากันกลับบ้านด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ภาพมิเคลาเอากิ่งไม้ตีเงาตัวเองที่สะท้อนในน้ำ แล้วลื่นลงไปเหมือนกระสอบใส่มันฝรั่งแล่นผ่านเข้ามาในใจมัดเตี้ยรุนแรงเหมือนถูกไฟช็อต

เขาทรุดตัวลงนั่งห่างจากริมแม่น้ำราวครึ่งเมตรด้วยความเหนื่อยล้า เหลียวมองข้างหลัง เห็นความมืดซึ่งจะยังคงอยู่อีกหลายชั่วโมงนับจากนี้

เขาจ้องมองพื้นผิวสีดำแพรวพราวของแม่น้ำ พยายามนึกชื่อแม่น้ำอีกแต่ครั้งนี้ก็ยังไม่ออก เขาเอามือซุกลงไปใต้น้ำเย็นเยียบ ความชุ่มชื้นบริเวณริมแม่น้ำทำให้ดินอ่อนนุ่ม เขาเจอเศษขวดชิ้นหนึ่ง เป็นสิ่งแหลมคมที่หลงเหลือมาจากการเฉลิมฉลองยามค่ำคืน เมื่อเขาเอาเศษแก้วนั้นที่มิดมือเป็นครั้งแรก เขาไม่รู้สึกรู้สึกลับ อาจไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำ จากนั้นเขาเริ่มบิดมันในเนื้อเพื่อจะแทงลงไปลึกๆ โดยไม่ละสายตาจากแม่น้ำ เขาขอให้มิเคลาปล้นโคลนขึ้นมาที่ผิวน้ำ ในขณะที่เดียวกันก็นึกสงสัยว่าเหตุใดของบางอย่างจึงลอยน้ำในขณะที่บางอย่างไม่ลอย